

ПУТЕВИ ПРИЈАТЕЉСТВА

Арно Гујон, *Сви моји ћућеви воде ка Србији*, Службени гласник, Београд 2014

Оно са чим морамо бити начисто, а тиче се ове књиге *Сви моји ћућеви воде ка Србији*, Арна Гујона, јесте, да то није књижевно уметничко дело, она дакако није ни писана са тим и таквим циљем. Није писана ни са циљем да постане хит, а за кратко време доживела је чак два издања. И све то у Србији, у земљи парадокса. Док код великог дела народа у централној Србији, влада или потпуна равнодушност према српском народу на Косову и Метохији или пак потпуна антипатија због превелике медијске пажње усмерене на малверзације, које су се на Косову и Метохији протеклих година догађале, а медији, као по обичају у исти кош гурају и окривљене и оштећене (а оштећени су и људи с Косова и Метохије, а не само из централне Србије), још једна књига о Косову, о садашњем Косову, доживљава свој велики успех. Али то више и не представља изненађење, то је навика, то је карактер српског народа, а Арно је то и запазио, и доживео на својој кожи, а забележио у својој књизи да се Срби не могу никако сложити, јер воле полемике, а ако се сложе по неком питању они одмах траже неког о коме ће моћи да полемишу, а полемике су, исправно уочава Арно, на граници између свађа, а неретко и прерастају у физички обрачун.

Дакле, ово није књижевно дело, а нисмо сигурни ни шта је ова књига заправо, ако хоћемо да је сврстамо у неки жанр не можемо, јер ова књига представља спој, мешавину свега, почиње као говор поводом награде „Најплеменитији подвиг године”, коју редовно додељује Компанија Новости, а онда се смењују жанрови, па постаје дневник, хронологија, аутобиографија, сведочанство, љубавна прича и још много других жанрова, а све их спаја, како је то Арно на крају надахнуто рекао: „Прича о једном сну који је постао стварност. Прича о једној нади која се зове солидарност.” Дакле, ово је прича о сну и прича о нади. Сан је као што смо видели постао стварност, Арноова љубав према Србији и Србима, потврдила се тако што се са супругом преселио да живи у Србији (а сложићете се, да је ово још један парадокс) и прича о нади, да људи постану солидарни једни са другима и опет, где је најпотребније да се то чује, у Србији, у земљи подела и подељених. Нада да Солидарност једних према другима, буде све већа и већа, јер ако сами се међусобно не разумемо, како ће нас разумети и доживети други. А доживљавали су нас, а и дан данас нас доживљавају као чудовишта, стога ме је јако задивила, али и ганула, изјава старице из једног села на Косову и Метохији: „Покажите им да нисмо чудовишта!” А овде се опет морамо вратити на улогу медија у представи људи и света, јер смо за савремено друштво,

онакви каквим нас виде медији, јер живимо у свету мас-медија, где је по речима још једног Француза, Жана Бодријара, ово универзум у коме има све више информација, а све мање смисла, а да се „социјализација мери по изложености медијским порукама”, те је стога, нормално да је десоцијализован или „виртуелно асоцијалан појединац који је недовољно изложен медијима”. А медији су само инструмент једне нове реалности, коју нам намеће императив друштвености, а у ствари је то само „интелигенција зла” да се још једном позовемо на Бодријара. То је схватио, млади Арно и о томе дискутовао са својим професорима у школи, а поводом бомбардовања зграде РТС-а. Па према томе, Арно припада овој мањој групи „десоцијализованих” људи, а као таквог су га и видели његови сународници, када им је говорио да жели да помаже Србима на Косову. Неки су га зачуђено питали: „Помоћ да, али зашто Србима?” Да, то је посве логично питање социјализованог човека! Али ево утехе, није само Србија земља парадокса, то је и Француска! Како питате се!? Тако, јер заборавља пријатеље, а мрзи народ, који је међу бројнијима у Француској. Питамо се како неко може да мрзи народ коме припадају, набројају само три имена: краљ Петар I, Данило Киш и Владимир Величковић, а који су живели, овај последњи и даље живи у Француској и члан је Француске академије уметности. Како мрзети народ коме припадају толко вољени у Француској краљ Петар I, по коме једна од главних улица у Паризу носи име, писац Данило Киш и сликар Владимир Величковић и ето вам парадокса. А можда је парадокс у Србији само показатељ да смо се почели социјализовати? А у тој општој социјализацији, потпуно анахрони, живе људи налик пећинским, апсолутно десоцијализовани, деца која немају великих жеља као што су компјутер, већ да имају своју фудбалску лопту или да иду у биоскоп. Живе тако ти људи у срцу Европе, у XXI веку, на Косову и Метохији, а посећује их један, такође десоцијализован и анахрон Француз имена Арно Гујон, са својом ништа мање десоцијализованом хуманитарном организацијом „Солидарност за Косово”. Како неком социјализованом човеку звучи прича о избору, који је морао да овај анахрон млади човек, направи: избор између солидарности и новца. Наиме, Арну је било понуђено место у чувеној Француској компанији „Л’Ореал” (а овде присутне жене ће знати шта је то), које би му донело доста новца и велики пословни углед, али је он ипак изабрао Солидарност, а ево тог дела: „Размишљао сам о осмеху једне девојчице која ручицама грли своју лутку, о једној старици која лије сузе, о једном човеку који ме грли. Тамо је био мој живот! И све то треба да напустим како бих се у оделу Гући и са раскопчаном кошуљом возикао Аудијем.” Његов избор је солидарност, дакако логичан избор једног десоцијализованог човека!

Не, ово заиста није књижевно уметничко дело, иако обилује много већим и вреднијим поукама и порукама, од већине познатих књижевних

дела. И добро је што ово није књижевно дело, јер као такво не би постало оно што је сада (још један парадокс!). Ово је прича о путу пријатељства, јединствена потпуно, као и њен аутор и ми којима је ова прича намењена. Преседан, како би је назвали медији.

И да, ова је књига поклон, заиста, највреднији поклон, који смо сви ми скупа могли добити!

Жарко МИЛЕНКОВИЋ